

Képek: Csornai Múzeum

A selmeci-soproni diákhagyományok éltetője a Soproni Egyetem és annak polgárai

Több mint 100 éve, hogy a város vezetése befogadta a Selmecbányáról menekült hontalanokat, és rendelkezésükre bocsátotta első, ideiglenes otthonukat, a Károly kaszárnyát, a későbbi Rákóczi hadapródiskola épületegyüttesét. 1922. október 6-ától a volt Honvéd Főreáliskola épületeiben folyik az oktatás. Az akkori városvezetés, Thurner Mihállyal az élén, Sopron bizonytalan helyzetével számolva, azzal a nem titkolt céllal adott hajlékot több mint 400 hallgatónak és oktatónak, hogy megerősítse az ország nyugati végvárát, az akkor többségében még német ajkú Sopront.

A hallgatók alig másfél év múlva, mintegy 110 fővel vesznek részt a nyugat-magyarországi felkelő harcokban. A második ágfalvi ütközetben hősi halált halt két hallgató az örök erdész-bányász testvériség jelképévé vált. A hallgatókra nem kis szerep hárult a soproni népszavazást megelőző propagandaháborúban is. Minden eszközzel igyekeztek megakadályozni a tömegével beérkező osztrák röplapok terjesztését. A hallgatók, az Ifjúsági Kör (alapítva: 1879) vezetésével híven megőrizték a magukkal hozott évszázados selmeci diákhagyományokat.

Az elnökválasztástól a korteskedéséig, a balek fogadástól és a vidám költözéstől a szakestélyekig mindent átplántáltak a soproni talajba. Sopron lakosságát már 1920-tól vidám ballagással és valétálással lepték meg. A város vezetése, majd polgársága a balek- és valétabálok, teaestek forgatagában találkozhatott azokkal az évfolyamokkal, melyek örökre eljegyezték magukat a selmeci hagyományokkal. Ezek a hagyományok évről évre bővültek és tovább formálódtak.

Bányászok, erdészek, kohászok a selmeci hagyományokat, mint szent lángot adták tovább. Az Ifjúsági Kör tagjai olyan gondosan hintették el a magot, hogy az minden időben kicsírázott. A selmeci diákhagyományokat soha többé nem lehetett kiirtani, bárhogy is törekedett erre az egypártrendszeri diktatúra.

1948/1949-től a fennálló nomenklatúra minden hagyományt betiltott, majd több tucat hallgatót kizárt az egyetemről. A város különböző részein (lövéri kis kamarákban, az erdőkben, pincékben) tovább folyt a selmeci hagyományok ápolása. 1953 nyarától már úgy tűnt, újból teljes fénnyel ragyoghat, de 1956 levert forradalma után a hatalom majdnem megfojtotta a hagyományokat. A hamu alatt azonban ott izzott a parázs. A soproni kisvendéglőkben, kollégiumi szobákban találkozó baráti társaságok, egyre nyíltabban, (oktatóik csendes beleegyezésével és támogatásával) őrizték a hagyományt.

Az 1960-as évektől a diktatúra kénytelen volt engedni. Azonban egy újabb évtizednek kellett még eltelnie ahhoz, hogy – hallgatói kezdeményezésre – 1971-től ismét egyenruhája lehessen a soproni egyetemistáknak. Ötvenöt éve büszkén hordják a hallgatók a waldent.

A Soproni Egyetem erdőmérnöki, faipari, valamit közgazdász karának hallgatói híven emlékeznek az elődökre

A Soproni Egyetem erdőmérnöki, faipari, valamit közgazdász karának hallgatói híven emlékeznek az elődökre.

A mai „tanszékek” és baráti társaságok – oktatóikkal együtt – büszkék arra, hogy a selmeci hagyományok letéteményesei, annak őrzői, és tovább adói lehetnek. Ezt hallgatói kezdeményezéssel 2026 szeptemberében etikai kódex aláírásával is meg pecsételték.

„Selmec az Istened, anyád, szeretőd, menyasszonyod, testvéred, mindened, aki bántja ellenséged.”

Dr. Ifj. Sarkady Sándor